Помирав Джой.

У муках, в судомах, що корчили тіло.

Стогнав, як людина, і з його таких нещодавно ясних, таких життєрадісних досі очей котилися сльози.

— Де?.. Де в тебе болить?..— питав, сам ледь не плачучи.

А він не міг відповісти.

— Ну навіщо?.. Навіщо ти проковтнув оту кульку?..

Не встиг вихопить її з його до всього цікавого рота.

— Краще б я її проковтнув!

Джой стогнав і кімната розбухала од стогону.

Іноді зводивсь над силу, заплітаючись, підходив до мене, тикався головою гарячою поміж колін.

Шукав порятунку.

А що я міг вдіяти? Що?

Їх, ті кульки, за наказом нашого мера двірники безголові розсипали густо по місту. По всіх скверах, вулицях, парках.

Скільки потруїлося милої звіроти домашньої! Скільки птаства загинуло!

Трупики... трупики... трупики... Грудочки життя коштовного. Вас совість не мучить, пане голово?

Ви спокійно спите?

А Джой не спить третю ніч.

І третю добу не бере нічого до рота.

Невістка надзвонює, син пропонує забрати на дачу: може, на повітрі на свіжому, на ласкавій травичці не так буде мучитись.

І я не витримую: забирайте, одвозьте...

Коли син хотів підняти Джоя та однести в машину, той наче все втямив. Підповз до мене і став лизати — цілувати коліна.

А потім дивився на мене з машини. Пильно... Незблимно... Прощався навіки...

Син повіз Джоя, а я, гамуючи сльози, вернувся у враз спорожнілу квартиру.

У кімнату, пропечену стогоном Джоя.

Обвуглену муками Джоя.

Пане голово, спробуйте в такій кімнаті добу-другу пожити!

А я живу п'ятий рік!

* * *

Ще дві доби одмучився Джой.

Син пропадав на роботі, невістці теж треба було конче затриматись у Києві, вона умовила сестру підмінити її. І в ту ніч останню Джой, який помирав у дворі, віднесений подалі від ока людського... Джой зібрав сили останні й поповз... Повз усю ніч: до хвіртки, у якій мали появитися невістка і син.

Доповз і, прикипівши головою до хвіртки, помер...

* * *

Отак і лишився ледь помітний горбик у лісі.

Весною чи влітку ще можна за нього зачепитися оком, а взимку, коли замете, захурделить, засипле все снігом,— од Джоя не лишається й сліду.

Таке життя.

Таке, мої хороші, на цім світі життя.